

23. Ritgerð um Eyrarbakkaverzlun.

9 blöð fol.

699. El. Ferjastöðir
1 madur í alm. va 2 líkna = 48k Spócc
Hestkötur eris.

Hestarnir leyndur: eptir loftinu
er á rekni úr í til sundu x

í haustinu voru þeir menn
sem voru þá fyrir allan
hreppinn og þá allt að mánuði
í serm í haustinu eftir fyrir
60-70 manns. og með
margar skjóður under
Kaffi og þau, áðstíning

Lundurferða á veturni:
Gangandi menn með 60-70 m.
í báti - 8-9 daga. Eftir
með 6-7 hesta

x á Gless á um 6 ferjastöðum
þar eru boyla ferjurnar
þar -- ferjumennum
eplirgangssamari með ferjuf
en annar stötar, þeir fertam
gla hvarki ne vilja booga í
Kerlingum, heldur gniót vörum
sem erfitt er að selja þær.
þoga fertam. Kennur að ferju á Gless
og frá elki, flutning og eign þeirra
leysis er á vantar seljandi þótt
leita hann fyrir sér á nótta
ferjastöð og reynir þá að fá vörur
er þeirri gá lánsoda í ferjastöðum

Óseyni
Kotlopa
Laungaddlum
Óndv. n
Kerling

Þá aldaðli hafur ein hin stórta verplun landsins
verid rekinn á Eyraarbátta. Þar er söttu nálga allar
svættir þringgi- sýptna hinna stórta og fjölbýgdustu
sýptna landsins: Árness- Þangjárvalla- og Skaptafells-
sýptur, allar nauðsynjar sínar og sjaldnast optar
en einu sinni í ári: Ó lesturum, hausti og vor, Þend-
urnir fluttu allar vörur sínar, ull, snjó, fól, steinn
og handfisk, á hestum sínum og þeir sem voru í
fjarlægustu svættum, voru optast hálfan mánuð
á heimum. Til slíks. Þendalagu voru valdir hufey-
rsta mennirnir, synir þeirra stóru eris vinnu. Mann
og lágu þeir í fjöldum sínum á ávottum afangum
stóðum og hieldu sig svo í Þabaknum (svo
var Eyraarbátta alment nefndur í þá daga) þrjú og
og fjóra daga, en þess að gera neinar tilvinnur til að
fá afgræðtu við verplunina, erda opt svo annuð
"á lesturum" (frá mánuðumótum þess júlí fram
á 20. júlí, á eltri var með að afgræða þá fyrir inn-
lendur afundir sínar fongu þendurnir allstóran er-
leuda vörur: Þing, rígnjótt, þaukabygg, gíon og þannir,
kaffi, sykur og röt (Exportkaffi), hettulit, blástern og
vitriól, lés opt og margskonar álnavör, sem einu
nafrí voru nefnd "dúttar", og síðast en eltri sípt,
þrenni vör, en auk þess fang þeir og önnur vör,
sem síðar mun verda gefid.

Þessir þendur í fjarlægum svættum (Skapta-
fells-sýptur) höfðu einnig sér stótt og árley við skipti
við þendurnar í Þabaknum - Stóðseyni taldist
einu til Þabaknum, þó er þeir voru þar verplun í þá
daga - og voru þeir kallad "viðskipta menn". Viðskipta
madur þóttur minn var unlangt skind, Jóh gauti Andrés-
son í þyðhvabáttum Klaustru skjalteign í Álftaveri, góður
bóndi og hrepps tjóvi þar í hreppnum. Hann seldi þóttur
minnum steinn, snjó og fól og afstíttar hesta og stundum
maga hesta til lífs, en fékk optur á móti, handfisk, nár
annad listmæti og sót. Verdagid í slíkum vorum var
alla jafna og undan telningar laust látið úti af þóttum
fyrir sig eptir verðloppu: Árnessýptur og jafngilti
þó snjóþjóðingurinn fólga þóttum og óttum
vottum sálva o. s. frv. Svá var vörjan ríkt og roflun-
bundin, að hvorugum viðskiptum áttu þeir til hugar

ad selja eitt lóð af vörum sínum til annars en
viðbarnandi viðskiptanna. Því en hann var
fráþenginn að hafi sig ekki vera kaupanda af
vörum. Þeir þessu þá voru hvor óðrinn
og létu hann ekki fara neinum, hvað sem í Godi
var, fyr en þeir höfðu talast við og látið það af
hendi hvor til annars, sem þeim sáði nu í það
og það skiptid. Þriggja máltíð í þessum efnum voru,
hvað sem nu níðid eða lítid var að vera, noðnum
áhrifandi og komi slíkt fyrir frá annars hvor hálfa,
voru það á lítin svilt, sem ávalt leiddu til þess, af
viðskiptunum var lokið nu aldur og afi.

Þar af sléttum viðskiptum milli einotakora
manna og viðskiptum vanda við veiglausna, munu
nu með áttu lokið, svo, að ekki er nu neim samun
lundi að vera lengur í þessum efnum, en hins vegar
þrjústopp einkomistopp við þau og háttu manna
í sambandi við þau, þykir nær rétt að reykja það
upp, svo það falli ekki algjörliga í gleypstau, af
vera kynni af niðifandi mörnum og ekki sést
eftir komandi þatti gaman af þá vitneskjni
nu sithvöld og því og vera það samun við við-
skiptalíf manna nu í dagum eða síðar kann
að verða.

Að voru þessu lokið, ávinuðu í þessum,
Fardagföstudningi, Fráfernum og hringingum allar ⁵⁰⁰ af
Ínsnessenferðum, þar sem nu þá var að vera,
þóru sveitabændur að sammalu sig í Þakkaferð
eða lestaferð; voru þá flestallir bændur sveit-
arinnar, sem hófu ferð sína að heiman, allir
sama daginn og hittuð svo í áhördnum stað
að kvöldi til að loyja upp í fyrsta áfangu-
staðnum yfir langan vög, vötu og eyðisanda
mið hölda klyffjodra hesta á leiðis til kaupstadar-
ins. Hestunum var hlytt í faglid hver í óðrum
(síðar var beizlumum bundid nu klyfbera bojam)
og keyndi einu madur lesta, optast 6-8
hesta, frá sínum be, en bændur nu eða eðris
sem lausráðandi voru, fylgdu þessum með lesta-
rinu, eða hídur lausir í undan henni eða í gólu,
þoupu sér heim í bojam við og við í lesta og

Þádu góðgerðis, epl mat og kaffi, og luku ærindum
sinnu við þá menn er þeir áttu einhverju stípti
við. Þegar nær kaupstadenum dró af nál. eins klukkun.
Tíma leid var eftir, iðna þeir frá ~~lestinum~~ úti í
Þatibann til þess að bota komu sína og hálfa uppi í
Kaupmanninum. Ljungdómi minn (fram að 1886) var
það Guðni. Sál. Þorgrímsson, sem veitti veyfluninni.
Forsóðna minn laugst skeid (líkt. um 40 ár) og var hann
þjóðdómur höfðingi sinna lídun, elskadur og veltur
af öðri sem loysi. Hann vissi alla jafnan hvern þess
nu ferða mannum leid og lét vera að var sjálfur á vad-
bergi (Vandbergi) til þess að vera viðbúinn að taka í móti
þeim, er þeir tídu í kladd. Sæi hann til þeirra. Komu
tíðandi austan sandinn þetta hann úti í lúðinni
og leid þess að þeir komu í þess leid, þess höfðadís
í einni fylkingu til að fagna þessum gæmli og góða
vini sínum, sem tók í móti hvern þess og einum
með því að kalla á þeim kenningu þess og leid. Þá
inn í skrifstofu sína, en þar tídu þeirna glæs
og vinnu sína og hver vildi hafa. Síðan höfðast þeir
við me stund, me lestin nál gádist og bandunnir,
sem inni höfðast setid stóðu uppi með sína þessu vinnu
flóðnum hver til að góða lesta mönnum á, mótun.
Þeir fersundu þessins og fjöldunum hver í sínum
féllesta stöð, í ár, eins og árið í mótun aðu minn
mög mótunfarin ár. Þess lestin, er viddismann" (p. e.
þeir, sem voru í vinnu við veyflunina, utantútar) tókun
ofan með þeim, þáru þessu lestin, snijó elallana, fólga
skildinn og aðru vörunu inn í þessu lestin og létu þess
í hönd og kofu þessu í sínu stöð og í þessu mótun
eigendunnir komu með þess, svo hver góti þessu að
sínum þessu að því komu að þessu þessu ~~þessu~~
vígðadar og málalun eftir 3-4 daga, en bandunnir
og fylgjarleid þessu. Légti sig fyrir í fjöldu sína og fersu
að sofa og hvíla sig til næsta morguns, sem svo þessu
með því að Þorgrímsson gæmli í ötti þá, með því að
ljóða þessu uppi "ferðunanna kaffi" í "ferðunanna -
skunnun", skammt þar frá sem fjöldunum vörn. Þannu dý,
að næsta eftir fyr en næsta dý þar á eftir, vart "komid
að þessu". Þessu var ni kominn að þessu að láta athuga

L of brasleiki

4 vigti í gængu

1) við ull

2) við saltfiska

1) við handfiski

úr Myrdal, Landeyjum

Selvað, Herdísarvík

Grindavík, Þykkiroa

Vörum þeirra, vigta þar og mella. Þogin, sem veidd var
 í vörum stóran meta skálan, með fjórum járnkedjum
 frá skálinni upp í meta. ásinum og þeir 10 eitthundrad
 þundalái stóðu í gólfnum, sem vigparmadurinn (það
 var nú langt skíð Jóhann Pítaras ^{mb.} físki matsmáður í Reykjavík)
 söeifladi upp í og ofan af meta skálanum allan vortungun
 daginn síns og það voru fjórhundri sem hann var að leiða
 sér af. Viggin sta málið var svo skífuð í stóra bóta þannig,
 að nafni mannsins og heimilisfang, ásamt tólvurð, var
 skulfað vinstri megin en viggin og málið högra megin
 í dálka, með ~~því~~ ignistapi og fíri skreift, t. l. hv. ull, so.
 ull, Snjó, tölq, lýsi, handfiskur, saltfiskur o. sv. frv.
 Þegar líni þótti líl kominn, var svo bólin send
 inn í land, til þess að greiða við skiptamannina í
 réttu nóð. Flestir bændur voru með vörum fyrir fleiri
 en sjálfa sig, jafnvel margu aðra, t. d. börn sín og vinnum
 fólk og þeirra vörum haldið sér, svo hver þoti tekið
 út í það einu inn var laft. Eg man, að einum sinni var
 Markús gauri í Dalba koti í Metallandi, fyrir 18 manni
 aðra en sjálfan sig og þótti ávalt sjálfs aftur að Thorgrímur
 aðgreiddi hann, er að kominn kom: Adrir fengu eldri að
 koma þar norri og svo var nú fleiri bændur, að bót
 þeir og Thorgrímur komu það helzt, og það var að
 koma því við, að hann aðgreiddi þá, en stíllsen
 gauri, sem ann er á lífi, 82 ári og vand eftir máður
 og tengdasinnur Thorgrímur gauri. Aftur á milli
 bændurum stáðu í samu hver aðgreiddi þá, því öllum
 var, án manngæmar álit, sýnd samu lípund og kurtísi
 — Áttund þekktist eldri þar, því svo vissall og góður
 stjórnsandi var ávalt fyrir veylissinn þann lína
 sem íg þekkti til, Thorgrímur og stíllsen, að hlýðin var eitth
 af höfuðskilpáðnum — en þeir (bændurum) þótti svo
 mikil upphöfð í því og svo frejloft til frásagnar, að ein-
 hver alþektur og alvannur máður aðgreiddi sig, enda var
 það ekki alveg vanda laust, þar sem úttekinn hlaut að
 vera margþofin og hann varð að hnitmíða svo niður,
 að af hverri vörusteynd, sem nú var bodd þess
 sem meit, án þess þó að nokkur eyrir ydi í skuld,
 að viðskiptamanninum loknum.

Hver viðskiptamannur hefti síth á koddna nimmer

og þar afléidandi sína eigin viðskiptabók, alveg eins og manni eiga hver sína viðskiptabók í banku eða sparisjóði. Eftir t.d. 1925, og minnerinn voru nær 4000 aðtölu. Einn maður var það, sam lengi var við varslaninn, Kristján Sál. Johannesson, sem mundi nær nýttu telningarlauk þess sína sta minner; margir aðrir mundu og mör, en enginn til líka við hann. —

Þeir þessu nafni voru svo viðskiptin fórd og það einnig var lengi reiknað út, áður en byrjað var að afgreiða.

Þeir voru venjuleg kalladir bóthaldarar, sem störfuðu í þessum bóthum, og höfðu hver þeirra sína ákvarðun afgreiðumann (Afgreiðingumann), sem vígði eða mældi vörur og valdi hann með viðskiptumanninum o.s.frv.

Þegar einhver viðskiptamaður var tekinn fyrir til afgreiðu, var heldur áfram með að afgreiða hann. Þar til þeir var að fullu lokid; aðrir gátu ekkert komist að á mótun. En til þess að afgreiða í „lausakaupum“, fyrir þeningu og ut eða annað í sundri stíl, ^{þessi} voru, aðrir manni og þeir sem voru eina við þá, höfðu venjulega engin minner. Þó léndu voru að afgreiða allan daginn, t.d. „í lestunum“, voru oftast jafn margir á afgreiddir að höfði eins og þeir voru að mör, en byrjað var (oft hett á annað hundrad), soo var ösin mikil, enda dæmi til að einu komu 30 þúsund pund af ull í dag, auk nýr hundrad skipspunda af saltfiski, krognum, smekunum, lípi, seltstimmum, laxi og allri annari vöru.

Enis gáin er þessi, voru bandurnir oft með vörur fyrir aðra en sjálfa sig jafnframt sínum eigin vörum; þegar byrjað var að afgreiða, dró bandurinn upp bók eða blad úr vasa sínum, þar sem á var ritad, hve mikil vara hann vori að vigh og verdmæti og soo þess vegar, hvaða vörur hann þyrfti að fá út fyrir sig eða aðra. Híð fyrsta, sem úr var tekið, var á velt og undan telningarlauk einu þingi í hetti í þeningum þess um skuld var ekkert á mótun, síð þá hafi þessi, eða þessi stíll, Skaffell innum. Þeir voru var tekinn komurinn, salt og kol, líkur, ljáir og þynni o.s.frv. tekið eitt af „hannu vörum“ (dúkkum, þinnu, vafjar, vinnu o.s.frv.) og loka 2-4 þottur af þrammivini.

Þessi það einn var tekið af miltu þyri úttektinni, vand að draga sína ógnin af hvernig, ^{þessi} ~~annar~~ nauva þrammivinnu; það vand ^{þessi} ~~annar~~ á koma til stila eins og einn var tekið. Laka var það ófráviljanleg reifa, að hvar, viðskipta maður vand, að fá á fendaþelann og var þá sjaldan minna en þriggja þela flaska af þrammivini allt að 2-3 þottum á þinnu. Eða kista og á mótun við var stadd og á mótun manni voru, að taka út, var sjálfstær að bandurnir, sguir þeirra sí

Þóttu þessu þessu: 20 lögur þinnu. Oft fleiri en einu á mótun í lestunum og fyrir þó.

Sumir bandur tóku 2 aukur fyrir utan eina kista t.d. Þeir í Arnardraugi og Margur í Skapland (eðli þessu) (sem sagt þy get larað þess)

þessu þessu og

vinnum þessu flóttinu. hi séu til að dreypa í
sjálfir og þessu kunnigjinnu sínum og vinnum, meðan
úð var stadd og entíð það oft svo vel á þeirri gáttu þótt
sér og öðrum gótt af því í leiddum heim ^{um} þessum
þessu, svo vel voru þeir nersaðir.

Sjaldan var kvæmfótt með í slíkum ferdum, nema
þó úr norðvestnum. Þó þessu líka ávalt sínu ferdasta:
sá ~~þessi~~ hálfu á hella flóttu af kinnborja-efri
eða "kvæmavini" sem kallað var og boudvinnu þessu
ávalt sína flóttu hver með sér af öllum löngum, hunda
kornum. Þetta var mjög eftirgátu væra og þóttist hver sell
og hálsinn, sem náði sér í sína slíka flóttu hunda kornu
sínu eða hversu til að gletja hann með er hann komi,
því þó þóttist nannast - ekki fyrir en síðustu árin -
annad selgeti, en rísinur, gráfilyur, döðlu "Niknab"
(smá-brandhóttur) og var það oft gefid, frá veyluninni, en selth
sem nokkurum hvar kaupbottir og þótti mikils vænt þveij-
nu þessu, er fyrir því láni værd, að þá það.

Kvæmavinið var þannig "þungad" sína tilbúid: Þekin
var stór flóttu-hattur, á stöð við madal vatnu- og
mjólkur-stjótnu. Hann var hengdur upp á viti, í
svo nefndum "sjallara", síðan var safnad áttum um-
söpunu úr hundi- hvíta- og sjúdu-eykur-stuffnum,
svo og úr rísinu-gráfilyru og döðlu-stuffnum, létid
í hattinn og vottu sjúdu-eykur í eftir þóttum, síðan
var sjóðandi vatni salt í hattinn og það létid síast
í þessum hann ofan í hó-ikat, þar í var svo létid
hafileysmikid af gveituro og hundum lit; að þessu
línum var tekinn skafstjóttur (Kasserolle) og í hann
létid hanti og graut lakki og seth í glóðir og hitað
svo að lakkið brádnadi; einnig var tekinn fram linspottur,
límið sett í glóðirnar og ystapamasthina höfd við leulinu,
flóttustúttum stundid ofan í lakkið, mid í línum í
flóttunna "og sjá, það var harla gótt".

Öðlur, sem þó voru mjög gláðir og sjálfsgef
gáðir, þótti þetta einhver hin ánoqinlegasta
stund sam við lífdum, að megi þessu þessu fyrir
atvinnu, en það var úr sjaldnast namu svo sem
ein stund úr dozi og þessu leid stjótth en aldrei
úr minni orku. Andvitað var öðlur bannad að
njóta frakans ánoqin af þessu, enda gveituro
við það ekki, þó öðlur virkist efna samsetningu
alls ekki vel til þess fallis, að auka heilbrigði né

og loynum síðan halts á 1/2 og 1/1
flóttur,

hollustu. Það var þeir, í hvert skipti sem við létum
 af hendi slíkar flóttur, að við kendum í brjósti um
 „Korntúna“ sem munustinnu elldi að glæða með þessu.
 „Korntúna“, sem kallað var, það er í ^{vörugæmslu hlösum} þessu
 munni, var einnig mætt að eigi og heyrni. Þar var fyrst að
 telja „patrísmadurinn“, sem eiginlega átti að stjórna
 öllu og öllum þar úti við. Hann hafði verið lengi mörgum
 mönnum í að stjórna daglega (um og yfir hundrað), sögja þeim
 fyrir verðum, skrifa vinnutíma þeirra o.s. frv. og bjóðaði
 hann hvern morgun með þeirri þou, að láta setja fyrir
 sig í þöppu ílát fult með bræmi víni og lét hann það standa
 milli fötu sér undir skrifborðinu sínu, með þelanzali
 ofan í, til að auka úr því handu sér og aðrum kinnadur.
 Þórnun þessa stórveldis og var það eigi alveg áhrifa-
 laust, hvortí fyrir hann ná að þegar í daginn leiddi þó
 er mér óþótt að fullgæða, að bati hann og aðrir fódu ead
 vel í stöðu síni, að ekkri vand mikid að eata, sigt ead
 að hinum eðri stjórnsendum telldi stofnuminum eða að-
 um hatta stafa af, en samt var þessi eður eða réttars
 ósundur lagdur með öllu niður eftir fáein ár.

Korntúna: Kornid
 epli í lofti, hleypst í
 krumum hver korntúna
 fyrir seg. Saltid í same
 hési midri, fjöru

Verzlunarkúsinu stöðu þannig, að austan var aðal. verzl-
 unarkúsid, að sunnan fisk- og vörugæmslu-kúis, að vestan
 kúis fyrir kol, salt og fjöru og að norðan „vígfarabúidinn“
 með veltargæmslu í loftinu. Kúsin voru þannig í
 bringunni stótt þótt og í því voru ept þaggar og far-
 augur ferðumanna geymdir, meðan epti var ríun fyrir
 það inni í kúsinum eða meðan þeir eiddu eftir og
 greiddu úti við. Þeirnum eða kúsa þessara, fyrst
 austast í syðsta kúsinu, eiddar austast í nyrsta kúsinu,
 var lafs-búidinn. Þar var og beykirinn (epl dauð þess madur)
 nú í eiddari árum um 30 ár, Lúgar Foidviksson, beykir.

Hann tók í móti laxinum, vígpaði hann, þvoodi og saltaði
 í þunnum og smíðaði (nú í eiddari árum) óþregminn epl og
 snijörkuartelun.

Þvertustuleidinni var Guðm. sál Steinsson, fadir Steins
 sál. (undir eiddi halds eðri) yfirmadur yfir kolumun og
 fjörunni og ekkri ávalt ságu þvegin eða „smíðkædur“
 er hann getur heins að hvöldi, sigt í same hatti og
 ungfúrmar hús í Reykjavík nú í dagunni. Hann var
 og, ásamt Hannesi sál. Sigurdsonni í Réttskúps

Ásgr. yfir
 Kornleirinni, salti Kolmunn
 fjöru o.s.fv.
 aft. eftir Kornleir t. d.
 Skp. Korni. Kútas fjöru
 (1/1-1/2) Sn. Salt

afhentur
 "affinnadur" yfir saltinn, saltinn minna y ljósinu, og
 höfuð og gáðan tína - frá og þó voru ávirkta hjó þeim - að
 bragða sér inn í vígarkússid eða þá í fjöldinn til bænd-
 anna og þiggja að þeim gáðan kaupskjots bita. og ost og
 lédu þó og ljósi, á lit sitt um vör þeirra, er inn í vígarkú-
 ssid kom, og eftir þó hverjir í hleut áttu og þró hverjir
 úddókur þeir feru í fjöldinum. Sérstakt var það Hanne
 gamli, sem ítradi þetta, og var það eftir þessum: Þið
 einhverjuminn kom hann með Áinu kaitinn í Reynifelli,
 ríkastu Þingvellirinnu, og sem mestu átti sandullinn
 þar, með hvernunni utan úr fjöldi hans og var verið að þyrja
 að vigh. all þá er Áinu var með þá þá hann (Hanne)
 þá segir um gólfid og mudda að þessum minni sér, svo það, að
 Áinu og vígarkússinn heyrdu: "Sundurull, sandarull,
 frá Áinu í Reynifelli, hrein og full, hleut og sandlaus
 ull frá Áinu á Reynifelli." Þessu sinni hafði hann komið
 úr Fald: Þjótshlídingu, þar sem Teitur á Þjóta hafði
 verið með aðrum í fjöldi og sagð á sama hátt: "Poulinga-
 ull frá Teiti á Þjóta, þetta er þessu förlýs rígar í ullinni
 hans Teits minn á Þjóta minn einn og vart er." Enda
 hafði Teitur ^{hósti} ~~stakur~~ kaupskjot úr ost í fjöldinum. —

Hanne gekk aftur í gul-grán skothaldi og duggara
 þessu með samu lit. Ein hverjum sinni, er "Gröðverinn"
 það var J. D. B. Refolli, sem var eigandi veðlunnar minnar og
 gekk ávallt undir nafninu "Gröðverinn" / kom í Þakkamun
 og sá Hanne þannig til fara, að hann bænd veðlunnar fjórum
 að láta Hanne ávallt hvar fara úr þjórnustu sinni eða
 skiptu um fótt. Eftir það gekk Hanne ulla og sornalega til
 fara og þótti ómissandi frá skarpi sínu, vegna frimvæðis
 hans og árvæðis í skarpi sínu.

"Ullarloptinn" voru margar eldri og yngri konur, sem
 sátu við að tala ullina og flokka hana allt vorið og sumarið
 á fram í hanti. Þessar konur voru flestir áttum áttum og
 háttum og einum þakkamunna og var að orðtali haft, er margar
 tölur í semu og illa hver um ^{adru} annan: "Þó er ein vísir úr
 ullarloptinu, þessum er þó anna, það er hvern þó að
 tali þeirra, hvar þó þessu lottu málið."

"Á vörin, um lópin" (nál. 11. maí), var neyðin megin megin
 bók úr innastéindar, til aðgreiddis um lestirnar og þessu
 þeir voru. hálfu áttum áttum í Korp (í vörin) um lópin.

↳ Konur

Framan af vorum var aft framur litid ad gles og
 zeltu þó vinnu þessara nugu manna til þess, ad taka
 upp vörur in hörsinu og öðrum hlutum sein med skip-
 unnu komu, en þau voru einu ári und 20, verðleggi
 vörurvar og komu þeim fyrir, siá þá ad vögpa blástun,
 hollulit, vitriol o.s.frv. eða helja nagla (sem einnig voru
 vigpabot) i 50 og 100 stykta vörðla. En margo ad minn-
 ast þó þeim tínum, sem elti er ut ad segja þá, en ávallt
 var samkomulag id gott y stjórnsenim á þat, eða ~~þá~~ ^{féll þeim}
 aldrei veru in hendu, nema þeim, sem tókund þann
 sid, ad drekka í feugi, en þeir voru elti margir, þvi
 bindindi var þá nija alment i Eyraarbalka og vel
 haldit af flestum.

Eftir ad stolid var in Þakkabúðinni i febr. 1886
 var feuginn stor og grimmur hundur (daustrur) sem
 hjóttadur var þar i partinu og var oft ómurlast ad heyrn
 til hans ylfrið og ostkud neori allan daginn, nuy
 hann var lojad og vöðumadur feuginn, sem held til
 i sérstökun hrisi uti i timburpotti; hæt sa Jón Seljansson
 sem vakti þar lengstun og lifir hann enn, ni i miodis-
 aldris, þvi madur og bopki Karl. Okkur var óþóth ad
 leitn til hans med ad þá lánadan bat þó veðruninn
 til ad fara ut i hófninu eða jafnvel ut fyrir þvingardinn
 til firtjars og gotti hann faers vel, ad þeir vissu um þot
 feudis ostkar, sem sinuar voru all. i hettusaman og erindan
 þó elti yrdi ad slysi eða lozi vid slysi, nema einu sinni,
 en um þá feud umm og skreifa, o.s.f.v. i öðrum ok ad.

Liggi 4. og laxinn.
 Kalló vorin hafði 2 þt.
 kunnun. Svasta skipid
 Þot med laxinnatti ad
 7h i 2 þt. in. Hóð 5 y
 i Gjógarðshlíðunum
 Skipid sloppid Þot um
 med þu. og félak i hana

Upp skipunum in
 Breunni vinnid
 i Kjallarannu

Margus gl. Þóðarsa
 og Spil adór in
 vand undrauti er hann Reyð
 spil ad i spilado sinu
 Hissgindin: Þóðalokkinn
 gaf enginn sett samag.